

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/33/2019
Identifikačné číslo spisu:	8113010706
Dátum vydania rozhodnutia:	07.08.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:8113010706.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského, na neverejnom zasadnutí konanom 07. augusta 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného X. U., pre zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák., o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 11. júna 2018, sp. zn. 23 Tov 1/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného X. U. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Prešov z 23. novembra 2017, sp. zn. 5 T 51/2013 (ďalej len ako okresný súd alebo prvostupňový súd), uznal obvineného slob. v zál. X. U. za vinného zo zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 4.7.2007 a dňa 15.6.2011 v Trebišove, vo Vojenskom útvere 1101 ako jeho príslušník, podpísal čestné vyhlásenie, v ktorých prehlásil, že v mieste výkonu štátnej služby alebo jeho blízkom okolí nie je vlastníkom alebo spoluvlastníkom bytu, ktorý bol bytom vo vlastníctve obce a takýto byt nadobudol do vlastníctva na základe zmluvy o prevode vlastníctva bytu od obce podľa osobitného predpisu, na základe ktorého mu bol v dobe od 4.7.2007 do októbra 2012 priznaný príspevok na bývanie vo výške 100 % sumy určenej podľa § 170 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky v znení zákona č. 253/2007 Z.z. (ďalej len zákon) a to aj napriek tomu, že zmluvu o prevode vlastníctva bytu č. XXXX/XX zo dňa 9.3.1998 uzatvorenou s mestom Trebišov sa stal spoluvlastníkom bytu č. XX na prvom poschodí vo vchode č. XX bytového domu súpisné číslo XXXX na ulici A. v K., a teda s poukázaním na § 170 ods. 2 písm. g/ zákona mal od 1.7.2007 nárok na príspevok na bývanie vo výške jednej polovice sumy určenej podľa § 170 ods. 1 zákona, čím takto svojím konaním spôsobil Ministerstvu obrany SR škodu v celkovej výške 7.212,89 €,

teda

svojím konaním vylákal od iného príspevok zo štátneho rozpočtu, ktorého poskytnutie je podľa všeobecne záväzného predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺňa, a to tým, že ho uviedol do omylu v otázke jeho splnenia, a tak spôsobil väčšiu škodu.

Obvinený za to bol odsúdený podľa § 225 ods. 4, § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 1 Tr. zák. k trestu odňatia slobody v trvaní na 18 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. bol mu výkon tohto trestu podmiennečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. bola mu stanovená skúšobná doba na jeden rok.

Krajský súd v Trenčíne uznesením z 11. júna 2018, sp. zn. 23 Tov 1/2018 (ďalej len ako krajský súd alebo odvolací súd) podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol ako nedôvodné.

Predmetné uznesenie krajského súdu napadol 30.01.2019 dovolaním obvinený prostredníctvom svojho obhajcu, v ktorom uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. V ňom poukázal na predchádzajúce rozhodnutia (oslobodzujúce, resp. postupujúce ako priestupok) okresného súdu a (zrušujúce) odvolacieho súdu. Ďalej uviedol, že v iných veciach Krajský súd v Trenčíne menil odsudzujúce rozsudky Okresného súdu Prešov, alebo zamietol odvolanie prokurátora proti oslobodzujúcim rozsudkom vojakov za rovnaké konanie, ako je on stíhaný. Dôvodom bolo, že písomné vyhotovenie čestného vyhlásenia je zmätočné a nezrozumiteľné, keďže podľa poučenia bolo možné preškrtnúť len nehodiace sa z vyhlásení (som, nie som, resp. žijem, nežijem, hoci pod vyhlásením, som/nie som, bolo uvedených sedem rôznych od seba odlišných právnych vzťahov k rôznym od seba odlišným druhom nehnuteľností bez konkrétnejšieho vysvetlenia, pričom každý, kto ho vyplňoval, musel mať znalosť tam uvedených právnych predpisov, na ktoré sa vyhlásenie odvolávalo, aby bolo možné pristúpiť k jeho reálnemu vyplneniu). Súd I. stupňa sa správne vysporiadal so subjektívnou stránkou v rozsudku z 30.06.2016, na ktorý odkazuje. V ňom je jasne, zrozumiteľne vysvetlené, že nemohlo z jeho strany dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu z dôvodu absencie subjektívnej stránky, nakoľko jeho konanie je možné posúdiť ako konanie v omyle. V neskoršom rozsudku Okresného súdu Prešov ako aj uznesení Krajského súdu v Trenčíne toto právne posúdenie je chybné, čo tiež odôvodňuje správnosť podania dovolania.

Plne sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku Okresného súdu Prešov, sp. zn. 2 Tv 3/13, ktorý bol potvrdený (zamietnutie odvolania prokuratúry) Krajským súdom v Trenčíne, sp. zn. 2 Tov 5/2014, v inej veci, podľa ktorých na naplnenie skutkovej podstaty, ktorá mu je dávaná za vinu, je nevyhnutné, aby z jeho strany došlo k aktívnemu konaniu na vylákание peňažných prostriedkov, v jeho veci sa tak nestalo. V konaní bolo jednoznačne preukázané, čo konštatuje aj súd v odôvodnení rozhodnutia, že z výpovedí svedkov vyplýva, že vojaci neboli poučení o tom, že v prípade akýchkoľvek zmien pre posúdenie podmienok na poskytnutie príspevku na bývanie majú tieto zmeny hlásiť, ani to, akou formou má byť to ohlásenie vykonané. Takáto povinnosť nevyplýva vojakom ani z ich služobného zákona. Rozdielne posúdenie zhodných situácií takisto zadáva dôvod jeho dovolania. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3 Tov 1/2014, iný senát oslobodil iného obžalovaného s tým, že jednou zo základných zásad trestného konania je, že každé súdne rozhodnutie musí byť založené na takých dôkazoch, ktoré v žiadnom prípade nevyvolávajú pochybnosti. Krajský súd v tomto rozhodnutí uvádza aj to, že obžalovaný od počiatku popieral úmysel vylákať od ministerstva obrany príspevok zo štátneho rozpočtu, ktorého poskytnutie je viazané na splnenie podmienok, a to tým, že ho uvedie do omylu v otázke ich splnenia, čo je aj jeho prípad. Čítuje z 3. strany tohto rozhodnutia, kde je konštatované, že ani podrobne vykonané dokazovanie na hlavnom pojednávaní súdom I. stupňa, neumožnilo odvolaciemu súdu dospieť k záveru, že predmetný skutok je možné bez akýchkoľvek pochybností právne posúdiť ako zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. To platí aj na jeho prípad, a preto mal každý súd urobiť záver, že sa nejedná o subvenčný podvod, pretože v uvedených prípadoch išlo o obsahovú nejednoznačnosť predmetného čestného vyhlásenia, podpísané v náhlivosti a hromadne. Nesprávnosť relevantných údajov nezistila ani špeciálne ustanovená komisia na posúdenie jeho správnosti. Išiel nad aktivitu kolegov, pretože sa bol informovať na právnom oddelení, kde mu nespochybnila správnosť jeho postupu prítomná pracovníčka. Krajský súd v inej už označenej veci konštatoval aj to, že všetky vykonané dôkazy nepostačujú na to, aby bolo možné spoľahlivo vyvodiť

jednoznačný a nepochybný záver, že skutok uvedený v obžalobnom návrhu je trestným činom. Odvolací senát opakovane zrušil rozhodnutie okresného súdu, ktorým bol oslobodený, alebo vec bola postúpená na prejednanie ako priestupok, pričom z hľadiska preukázania subjektívnej stránky u všetkých vojakov je situácia zhodná. Z jeho konania nie je možné akýmkoľvek spôsobom vyvodiť subjektívnu stránku a podradiť ho pod trestný čin, z ktorého bol uznaný vinným.

Súd I. stupňa bol viazaný názorom krajského súdu, ktorý uviedol, že neznalosť zákona neospravedlňuje a že bolo povinnosťou poskytovateľa príspevku, aby tlačivo čestného vyhlásenia vyhotovil v takej forme, aby bolo zrozumiteľné aj pre osoby neznalé práva a že znením čestného prehlásenia dokonca umožnilo dotknutej osobe brániť sa aj týmto spôsobom.

Krajský súd napadnutým rozhodnutím zaťažil vadou, keď porušil jeho právnu istotu. Opakovanými zrušujúcimi uzneseniami krajského súdu došlo k diametrálne odlišnej činnosti o tej istej právnej otázke. Neobstoí pritom ani argument odvolacieho súdu, že jeho situácia vo vlastníctve nehnuteľnosti bola iná, čo vysvetlil vo výpovedi. K imanentným znakom právneho štátu neodmysliteľne patrí aj princíp právnej istoty (napr. PL.ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m.m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Ak všeobecný súd rozhodol v zásade v identických veciach na základe analogických skutkových zistení s diametrálne odlišným výsledkom a svoj názorový posun primeraným spôsobom neodôvodnil, je jeho rozhodnutie v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušuje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru (nález Ústavného súdu SR z 29. mája 2013, sp. zn. I. ÚS 564/2012-48). Rozhodnutie o jeho vine je nesprávne a zásadným spôsobom sa odkláňa od rozhodnutí rovnakého súdu v obdobných (takmer totožných) veciach.

Tvrdosť zákona v jeho prípade sa prejavila aj tým, že za skutok, ktorý sa mu dáva za vinu, bolo podľa starého Trestného zákona č. 140/1961 Zb. § 53 ods. 1, možné uložiť peňažný trest vo výmere od 5 000 Sk do 5 000 000 Sk, ak páchatel úmyselnou trestnou činnosťou získal, alebo sa snažil získať majetkový prospech. Dnešná úprava neumožňuje uložiť peňažný trest za zločin, nakoľko trestná sadzba prevyšuje 5 rokov v zmysle § 34 ods. 6 Tr. zák. Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. peňažný trest môže súd uložiť od 160 eur do 331 930 eur páchatelovi úmyselného trestného činu, ktorým získal, alebo sa snažil získať majetkový prospech. Ide o evidentný rozpor medzi všeobecnými ustanoveniami o peňažnom treste a ustanoveniami o nemožnosti tento trest uložiť. Podľa § 32 Tr. zák. možno uložiť samostatne, alebo možno uložiť viac týchto trestov popri sebe. Za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody. V jeho prípade bolo na mieste uložiť len peňažný trest. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že išlo o iný trestný čin, alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdnym skutkom dopustil. Dovolací súd nepreskúma skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov.

Navrhol, aby dovolací súd rozhodol rozsudkom o porušení zákona v neprospech obvineného a zrušil rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 5 T 51/2013, z 23.11.2017 a takisto uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23 Tov 1/2018, z 11.06.2018.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov vo vyjadrení z 05.04.2019 k dovolaniu obvineného skonštatoval predchádzajúce konanie na súde I. stupňa a odvolacom súde a poukázal na ostatné rozhodnutia týchto súdov ako aj na ich odôvodnenie, s ktorými sa stotožňuje. Vina obvineného bola riadne preukázaná v konaní pred súdom v spojení s výsledkami prípravného konania. S námietkami uvedenými v dovolaní sa okresný súd i krajský súd riadne vysporiadal v rozhodnutiach. Krajský súd

nezistil nedostatky v prvostupňovom rozhodnutí, práve naopak, podľa jeho názoru okresný súd vykonal všetky dôkazy na zistenie skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por., o zákonnosti ktorých nemal krajský súd pochybnosti a tieto dôkazy aj náležitým spôsobom v intenciách § 2 ods. 12 Tr. por. vyhodnotil. Krajský súd sa taktiež vysporiadal s námietkou uvádzanou v dovolaní týkajúcou sa odlišnej rozhodovacej činnosti v obdobných právnych veciach, kde poukázal na to, že to neboli prípady páchatel'ov, ktorí by mali byť odkúpené od obce do svojho vlastníctva. Ustanovenie písm. g/ predmetného čestného vyhlásenia je jasné a zrozumiteľné a nemožno poukazovať na ostatné ustanovenia a ich nezrozumiteľnosť, pretože obvineného ako vlastníka, resp. spoluvlastníka bytu, ktorý odkúpil, sa vôbec netýkali.

Navrhol zamietnuť dovolanie, prípadne ho odmietnuť podľa § 392 ods. 1, resp. § 382 písm. c/ Tr. por.

Dovolanie so spisom bolo 28.05.2019 predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd alebo dovolací súd).

Najvyšší súd ako súd dovolací v intenciách § 378 Tr. por. dovolanie obvineného predbežne preskúmal a zistil, že nie je potrebné ho odmietnuť z formálnych dôvodov podľa § 382 písm. a/, písm. b/ alebo písm. d/ až písm. f/ Tr. por. Na strane druhej však dovolací súd dospel k záveru, že je dôvod na jeho odmietnutie postupom podľa § 382 písm. c/ Tr. por., lebo v ňom absentujú dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolanie z hľadiska systematiky Trestného poriadku je mimoriadnym opravným prostriedkom a pri jeho uplatnení musí prevyšovať záujem na zákonnosti a spravodlivosti rozhodnutia alebo i konania, ktoré takémuto rozhodnutiu predchádzalo, nad záujmom na stabilite a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Vyžaduje si to existenciu zásadných, resp. podstatných chýb, pre ktoré nemôže napadnuté rozhodnutie obstať a kedy nemožno na právoplatnosti viac trvať.

Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Súčasne však dovolací súd nebude v konaní preberať dovolateľovu aktivitu a iniciatívne zisťovať ďalšie (v dovolaní neuvedené) chyby napadnutého rozhodnutia alebo mu predchádzajúceho konania, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov taxatívne uvedených v Trestnom poriadku.

Obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. možno účinne uplatniť vtedy, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Prvá z alternatív uvedených v citovanom ustanovení umožňuje namietať nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku. Tým sa má na mysli, že skutok mal byť posúdený ako iný trestný čin, alebo že nešlo o žiaden trestný čin. Druhá alternatíva dovolateľa oprávňuje uplatniť výhradu nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. Rozumie sa tým zhodnotenie otázky, ktorá nespočíva priamo v právnej kvalifikácii skutku, ale v právnom posúdení inej skutkovej okolnosti majúcej význam z hľadiska hmotného práva.

Dikcia vety za bodkočiarkou vyjadruje, že týmto dovolacím dôvodom sa nemožno domáhať revízie skutkových zistení, t. j. zmeny, doplnenia či inej úpravy znenia skutku. Dovolací súd je teda zásadne viazaný skutkovým stavom, ku ktorému dospeli nižšie súdy. Preverovanie správnosti inej právnej kvalifikácie alebo iného hmotnoprávneho posúdenia, tak môže dovolací súd vykonať len vo vzťahu k skutku, ako je uvedený v napadnutom rozhodnutí. Najvyšší súd na podklade dovolania obvineného (ale aj generálneho prokurátora; § 369 ods. 2 Tr. por.) teda nemôže preskúmať správnosť zisteného skutku a postup, akým konajúce súdy hodnotili dôkazy, pretože táto činnosť je vždy založená na

aplikácii procesných ustanovení, nie hmotnoprávných. Namietat' skutkové zistenia prislúcha výlučne ministrom spravodlivosti na podklade dovolania uvedeného v ustanovení § 371 ods. 3 Tr. por.

Cez prizmu týchto okolností, dovolanie obvineného neobstoí, pretože ním vznesené námietky sa celkom vymykajú z obsahového rámca deklarovaného dovolacieho dôvodu a smerujú výhradne proti spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov nižšími súdmi. Obvinený závery súdu o priebehu skutkového deja nahrádza vlastnou koncepciou skutku, založenou na inom, pre neho priaznivom hodnotení dôkazov.

Dovolací súd tým má predovšetkým na mysli dovolacie tvrdenia obvineného, že čestné vyhlásenie podpísal bez predchádzajúceho poučenia v náhlosti a hromadne s ostatnými príslušníkmi útvaru. Správnosť vyplnenia čestného vyhlásenia si overil aj na právnom oddelení útvaru, kde bol ubezpečený, že je v poriadku. V dôsledku toho konal v omyle a nemohla byť preukázaná jeho subjektívna stránka, čím nenaplnil zákonné znaky zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák., z ktorého ho uznali konajúce súdy. Konanie, za ktoré bol odsúdený, je obdobné (takmer totožné) ako konanie ostatných vojakov útvaru, ktorí tiež podpísali čestné vyhlásenie bez poučenia v náhlosti a hromadne a následne za vyplatenie priznaného finančného príspevku, ktorý im nepatrí, lebo nespĺňali podmienky zákona, boli oslobodení. Za daného stavu mal byť spod skutku obžaloby taktiež oslobodený.

Obvinený sa teda dovolaním domáha zmeny skutku (skutkovej vety výrokovej časti rozsudku súdu I. stupňa), ktorý je pre dovolací súd záväzný, a to na podklade prehodnotenia vykonaných dôkazov, čo je dovolaciemu súdu zakázané. Skutková veta uvedená vo výrokovej časti rozsudku okresného súdu (výrok o vine) naplňa všetky zákonné znaky zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Tr. zák., vrátane objektívnej a subjektívnej stránky tohto trestného činu.

Náležitým spôsobom je v skutkovej vete vyjadrené, že obvinený ako príslušník Vojenského útvaru v Trebišove podpísal dvakrát čestné prehlásenie 04.07.2007 a 15.06.2011, v ktorom uviedol, že v mieste výkonu štátnej služby a v jeho blízkom okolí nie je vlastníkom alebo spoluvlastníkom bytu, ktorý bol bytom vo vlastníctve obce.

Takto konal pri vedomosti, že 09.03.1998 podpísal zmluvu o prevode vlastníctva bytu č. XXXX/XX uzatvorenou s mestom Trebišov, čím sa stal spolumahiteľom tohto bytu v mieste výkonu štátnej služby. Uvedeným konaním mu bol priznaný finančný príspevok na bývanie v období od 04.07.2007 do októbra 2012 v celkovej sume 7 212,89 Eur. Dopustil sa teda úmyselného (nepriameho) podvodného konania, ktorým neoprávnene získal tento príspevok vo väčšom rozsahu, ktorý však po spáchaní (dokonaní) zločinu postupne vrátil.

Zákonné znaky iného trestného činu tento skutok neobsahuje a v ňom použité iné hmotnoprávne ustanovenia sú taktiež správne použité a nevykazujú známky nezákonnosti.

Obvineným uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nie je naplnený.

Nad rámec uvedeného dovolací súd konštatuje, že aj uložený trest je zákonný a charakteru trestného činu, zavineniu, okolnostiam a spôsobu jeho spáchania, poľahčujúcej okolnosti, osobe páchatela a jeho pomerom, spôsobeným následkom, ktorý obvinený už v celom rozsahu nahradil a možnostiam jeho nápravy, zodpovedajúci a primeraný, teda spravodlivý. Za použitia zmierňovacieho ustanovenia - mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. (okolnosti prípadu a pomery obvineného, ktoré súd I. stupňa aj náležite odôvodnil) - mu bol uložený trest odňatia slobody na 18 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu jeden rok. Podľa § 225 ods. 4 Tr. zák. za tento zločin možno páchatelovi uložiť iba trest odňatia slobody v sadzbe od 3 rokov až 10 rokov.

Peňažný trest, ktorého sa obvinený v dovolaní neoprávnene a nezákonne domáha (zákonom požadovaným spôsobom dovolanie v tomto smere neodôvodnil), obvinenému nemohol byť uložený ako hlavný trest, pretože to zakazujú ustanovenia § 11 ods. 1, § 34 ods. 6 Tr. zák. všeobecnej časti, a teda o rozpor medzi týmito ustanoveniami nejde. Obvinený spáchal zločin (nie prečin) za účinnosti Trestného

zákona č. 300/2005 Z.z. (použitie Trestného zákona č. 140/1961 Zb. neprichádzalo do úvahy) s trestnou sadzbou odňatia slobody vyššou ako 5 rokov. Okrem toho, ak by aj zákon dovoľoval uloženie tohto druhu trestu (peňažný trest), dovolací súd by nemohol skúmať, resp. prehodnocovať závery konajúcich súdov, pretože ustálený skutkový stav je pre dovolací súd záväzný a nemenný. Napokon treba pripomenúť aj to, že obvinený už vykonal uložený trest, pretože uplynula určená skúšobná doba 11. júna 2019.

Najvyšší súd podľa § 382 písm. c/ Tr. por. na neverejnom zasadnutí odmietol dovolanie obvineného ako nedôvodné, nakoľko ním uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nebol daný.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.